EBÛ SAÎD-İ HUDRÎ (radıyallahü anh)

Eshâb-ı kiramdan. İsmi Sa'd, nesebi Sa'd bin Mâlik bin Sinân bin Ubeyd bin Sa'lebe bin Elcebr bin Af bin Haris bin Hazrec'dir. Kendisi ve babası sahabedendir. Babası Uhud gazâsında şehîd oldu. Uhud'da onüç yaşında idi. Diğer gazâlarda bulundu. 64 (m. 683)'de vefât etti. Kabrinin İstanbul'da Kariyye Câmiî yanında olduğu bildirilmektedir.

Peygamberimizin (aleyhisselâm) hicretinden on sene önce doğdu. Peygamber efendimiz Medine'ye hicret edince annesi Hazreti Enise ve babası Hazreti Mâlik bin Sinân müslüman oldular. Ebû Sa'îd-i Hudrî (radıyallahü anh) müslüman anne ve babanın bulunduğu bir evde büyüdü. Bu sebeple İslâmiyeti çocukluğundan itibâren kabûl etmiş, İslâm terbiyesiyle yetişmişti.

Ebû Sa'îd-i Hudrî (radıyallahü anh) Peygamberimizin hicretinden sonra yapılan Medine'deki Mescid-i Nebevî'nin inşasında çalışmıştı. Yaşı küçük olması sebebiyle Bedir ve Uhud gazâlarına katılamadı. Bedir gazâsına babası Mâlik bin Sinân (radıyallahü anh) katıldı. Şehîd olmak için ön saflarda kahramanca çarpıştı. Ebû Sa'îd-i Hudrî (radıyallahü anh) Uhud harbine katılmak için babasıyla Peygamber efendimize müracaat ettiler. Bu hadîseyi Ebû Sa'îd (radıyallahü anh) şöyle anlattı: "Uhud günü Peygamber efendimize arz olunduğum zaman onüç yaşında idim. Babam beni Resûlullahın (aleyhisselâm) yanına götürüp "Yâ Resûlallah! Bu yavrumun yaşı her ne kadar küçükse de iri kemiklidir. Vücudu gelişkindir. İzin verirseniz, bizimle gelsin!" dedi. Peygamber efendimiz beni yukarıdan aşağıya kadar süzdükten sonra: "Onu geri çeviriniz" buyurdular. Benim gibi yaşı küçük olanlar Medine'de kadınları ve çocukları korumakla vazîfelendirildiler.

Babası Hazreti Mâlik bin Sinân Uhud gazâsında, Resûlullah efendimiz yaralanınca, mübârek yanaklarından akan kanı emmekle şereflenmiştir. Bunun üzerine Peygamberimiz, Hazreti Mâlik için: "Kanım, kanına dokunan, karışan kişiye Cehennem, ateşi dokunmaz." buyurdu. Babası Mâlik bin Sinân bu gazâda şehîd oldu.

Uhud gazâsından dönüşte Peygamberimizi (aleyhisselâm) nasıl karşıladıklarını Ebû Sa'îd-i Hudrî (radıyallahü anh) şöyle anlatmıştır: "Annem ile birlikte Peygamber efendimizi karşılamağa, O'nun mübârek cemâlini görmeğe gittiğimizde, babamın şehîd olmakla şereflendiğini öğrenmiştik. Peygamberimize bakarken O da bizi gördü. Bana buyurdu ki: "Sen, Sa'd bin Mâlik misin?" Ben de "Evet babam, anam sana feda olsun Yâ Resûlallah" dedim. At üzerinde idi. Yanına yaklaştım, mübârek dizlerinden öpmekle şereflendim. Bana:"Allahü teâlâ, babana ecrini versin" buyurdular.

Babasının şehâdetiyle evin bütün yükü Hazreti Ebû Sa'îd'in omuzlarına yüklendi. Evin geçimini sağlıyacak kimse olmadığı için, ailesi bir hayli sıkıntıya düştü. Annesi ile çok sabırlı olduklarından dertlerini sıkıntılarını kimseye söylemezlerdi. Aç kaldıkları zaman karınlarına taş bağlayarak, açlıklarını gidermeye çalışırlardı. Bir gün annesi dayanamamış: "Evlâdım, Resûlullah efendimiz (aleyhisselâm) kendisine başvuranları hiç geri çevirmiyor, onlara yiyecek birşey bulup veriyor. Sen de git, belki hakkımızda hayırlı olur" diyerek Ebû Sa'îd'i, Resûlullaha gönderdi." O'nu, Eshâbına nasîhat verirken buldu. Oturup dinlemeğe başladı. Bir ara Resûlullah efendimiz (aleyhisselâm), "Kim Allahü teâlâdan başka her şeyden yüz çevirir ve her şeyi Allahü teâlâdan beklerse, Allahü teâlâ onu ganî eyler, zengin kılar. Sabırdan üstün bir rızık yoktur. Eğer sabra râzı değilseniz, isteyiniz vereyim" buyurdu. Bu mübârek sözleri işiten Hazreti Ebû Sa'îd-i Hudrî, Peygamber efendimizden bir şey isteyemedi. Eve gelip durumu annesine olduğu gibi anlattı. Ebû Sa'îd-i Hudrî'nin (radıyallahü anh) bu hareketinden sonra işleri yolunda gitti. Medine'nin en zenginlerinden oldular.

Ebû Sa'îd-i Hudrî (radıyallahü anh) Benî Mustalak gazâsına, sonra da Hendek gazâsına katılıp, gösterdiği kahramanlıkları Peygamberimiz pek beğenmişti. Ebû Sa'îd-i Hudrî (radıyallahü anh) Hendek savaşının hafiflediği bir öğle üzeri, Resûlullah efendimizden evine kadar gitmek için izin istedi. Peygamberimiz (aleyhisselâm) izin verip buyurdu ki: "Yanına silahını al. Benî Kureyzâ yahudilerinin sana zarar vermelerinden korkarım."

Hazreti Ebû Sa'îd-i Hudrî de, emir gereğince silahlarını alarak evine gitti. Hanımı kapıda duruyordu. Kıskançlık gayretiyle, hanımının içeride durması gerekirken niçin dışarıda beklediğini sorunca hanımı: "Niçin bana kızıyorsun? İçeriye gir de gör." dedi. Eve girdiklerinde yatağın üzerinde kocaman siyah bir yılan yatıyor gördüler. Hazreti Ebû Sa'îd-i Hudrî mızrağını çekip yılana batırdı. Sonra yılanı yataktan kaldırınca, yatak üzerinde yılanın yerinde bir gencin yatmakta olduğu görüldü. Mızrağın ucundaki yılanı bahçeye çıkarıp astılar. Yılan titreyerek öldü. İçerde yataktaki genç de can çekişerek öldü. Yılanın mı, yoksa o gencin mi önce öldüğünü tesbit edemediler. Hazreti Ebû Sa'îd-i Hudrî hemen gelip, Peygamber efendimize hâdiseyi bildirdi ve "Yâ Resûlallah, onun dirilmesi için Allahü teâlâya yalvarır mısınız?" dedi. Peygamber efendimiz de: "O Medine'deki müslüman olan cinnilerdendir. Onlardan bir şey görürseniz, onlara oradan gitmesi için üç gün müsâde ediniz. Bundan sonra, size tekrar görünecek olursa, onu öldürünüz. Çünkü, o, şeytandır." buyurdu.

Hendek gazâsında müşrikler çok şiddetli saldırıyorlardı. Hazreti Ebû Sa'îd-i Hudrî bir ara Peygamberimize yaklaşarak "Yâ Resûlallah, yüreğimiz ağzımıza gelmiş bulunuyor, okuyacağımız bir duâ var mıdır?" dedi. Peygamberimiz (aleyhisselâm), "Evet! Var. Ey Allah'ım, açık ve korkulu yerlerimizi kapa, bizi, bütün korktuklarımızdan emîn eyle, diyerek duâ ediniz." buyurdular. Hepimiz duâ ettik, yalvardık Çok geçmeden şiddetli bir fırtına esdi. Düşman karargâhını alt üst ederek düşman hezimete uğradı, dağılıp gitti.

9 (m. 630) senesinde Alkame bin Muhrez'in (radıyallahü anh) emri altında küçük bir sefere çıktılar. Bu seferi Hazreti Ebû Sa'îd-i Hudrî şöyle anlattı: "Resûlullah (aleyhisselâm) Alkame'yi bir sefere göndermişti. Ben de seferde bulundum. Hedefe yaklaştığımız sırada, kumandanımız askeri ikiye ayırdı. Bir kısmını Abdullah bin Huzafe'ye (radıyallahü anh) verdi. Ben de onunla birlikte idim. Abdullah bin Huzafe (radıyallahü anh) Bedir gazâsına katılmış kahramanlardan olup, çok şakacı bir kimseydi. Yolda bir yerde, dinlenme molası verildi. Ateş yakıldı. Kimimiz ateşle ısınıyor, kimimiz de ateşte bazı işlerimizi görüyorduk. Bir ara Hazreti Abdullah askerlere dedi ki: "Sizler bana itaat etmekle vazîfelisiniz, öyle değil mi?" Onlar da: "Evet" dediler. Hazreti Abdullah: "Öyleyse her dediğimi yapmalısınız," deyince, onlar da: "Elbette yaparız" dediler. Hazreti Abdullah: "Şimdi size emrediyorum. Hepiniz bu yanan ateşe giriniz" dedi. Bunun üzerine, askerlerin çoğu hemen yerlerinden kalkıp ateşe atılmaya hazırlandılar. Hazreti Abdullah, yerlerinden kalkan bu askerlerin emre itaatteki gayretlerini görüp çok sevindi ve buyurdu ki: "Durunuz! Ben sizin itaatinizi denemek için böyle söyledim," dedi. Bu seferden dönüşte, bu ateş hadîsesini Peygamber efendimize anlattık. Buyurdular ki: "Size bir günahı emredene itaat etmeyiniz." Hazreti Ebû Sa'îd-i Hudrî,

30 kişilik bir seriyye kumandanlığına getirildi. Bu seriyye Medine'den hareket etti. Yolda müslüman olmayan bir Bedevî grubuna rastladılar ve onlara misâfir olmak istedilerse de kabûl etmediler. Müslümanlar orada istirahat ederlerken bu Bedevîlerin reîslerini bir akrep soktu. Oradakiler reîslerini kurtarmak için bir çok çarelere baş vurdularsa da şifa hasıl olmadı. Bedevîlerden bazıları: "Şu karşıda istirahat eden kâfileye gidip, akrep sokmasına karşı yapılacak tedâviyi soralım. Belki bilen vardır" dediler. Birkaç kimse Eshâb-ı kirama (r.anhüm) gelip: "Ey insanlar! Reîsimizi biraz önce akrep soktu. Bildiğimiz çarelere başvurduk, fakat şifa hasıl olmadı, içinizde bu işi bilen var mı?" dediler. Ebû Sa'îd-i Hudrî (radıyallahü anh); "Evet ben bu işi halledebilirim. Fakat önce siz bizim talebimizi red ettiniz, bizi misâfir kabûl etmediniz. Buna karşılık olarak sizden bir sürü koyun alırız" dedi. Reîsin yanına vardılar. Ebû Sa'îd-i Hudrî (radıyallahü anh), reîsin yarasına yedi defa Fâtiha sûresini okudu. Okuma biter bitmez, reîs hemen ayağa kalkıp ileri-geri yürümeğe başladı. Artık üzerinde hiçbir hastalık eseri kalmadı. Bedeviler, Eshâb-ı kirama (r.anhüm) anlaştıkları sürüyü verdiler. Sonra da bu sürüyü aramızda paylaşalım diyen Eshâba (r.anhüm), Hazreti Ebû Sa'îd-i Hudrî: "Hayır! Peygamber efendimize bu hadîseyi anlatırız, koyunları da kendilerine arz ederiz. Nasıl emir buyururlarsa öyle hareket ederiz" dedi. Sefer dönüşünde, bu hadîseyi anlattılar. Peygamberimiz (aleyhisselâm): "Fâtihanın bu kadar tesirli bir duâ olduğunu sana kim öğretti?" buyurarak taltif ettiler. Sonra iyi hareket ettiklerini açıkladılar.

Hazreti Ebû Sa'îd-i Hudrî bu gazâlardan başka Hudeybiye, Hayber, Mekke, Huneyn, Tebük gazâlarına da iştirâk etti. Peygamberimizle birlikte 12 gazâya katılmakla şereflendiği açıklanmıştı.

Peygamber efendimizin âhirete irtihâlinden sonra Ebû Sa'îd-i Hudrî (radıyallahü anh), Hazreti Ebû Bekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman'ın halifelikleri zamanlarında Medine'de fetvâ ile meşgûl oldu. 36 (m. 656) senesi Hazreti Ali'nin zamanında her türlü fitneden uzak olmaya çalıştıysa da bozuk fırkalardan Haricîlerle yapılan Nehrevan harbine katıldı. Bu savaştan sonra Sevgili Peygamberimiz (aleyhisselâm) ile beraber olduğu günlerdeki bir hadîseyi hatırladı. Bir gün, Peygamberimiz (aleyhisselâm) Eshâbına (radıyallahü anh) bir şeyler taksim ediyorlardı. Bir adam gelip: "Yâ Resûlallah! Adâlet üzere hareket et" dedi. Peygamber efendimiz de: "Ben adâlet etmezsem, kim eder?" buyurdu. Bu hadîse esnasında Hazreti Ömer de orada idi. Bu adama çok kızdı ve Resûlullaha (aleyhisselâm) dönerek "Yâ Resûlallah! Müsâde buyurursanız, şu adamın kellesini uçurayım" dedi. Resûl-i ekrem (aleyhisselâm) ona dönerek "Hayır, bırak. Onun bir takım arkadaşları olacak ki, onlar sizin namazlarınızı, oruçlarınızı beğenmiyecek. Fakat onlar, bir ok, yayından nasıl çıkarsa, dinden öyle çıkacaklardır. Bunların içinde öyle bir adam bulunacak ki, memelerinden biri kadın memesi gibidir. Bunlar, insanlar fetret devrinde iken zuhur edeceklerdir(meydana çıkacaklardır)." buyurdukları sırada, "İnsanlar içinde öyleleri vardır ki, sen zekâtı dağıtırken seni kaşla gözle muaheze ederler" âyet-i kerîmesi nâzil oldu. Hazreti Ebû Sa'îd-i Hudrî, "Ben, Peygamberimizin işâret buyurduğu bu adamı, Hazreti Ali'nin (radıyallahü anh) öldürdüğünü gördüm. Bu adam aynen Peygamberimizin tarif ettiği gibiydi." buyurdu.

Bir rivâyete göre; Hazreti Ebû Sa'îd-i Hudrî, İstanbul'un fethi için gelen asker arasında idi. Düşmanlarla çarpışırken Edirnekapı civarında şehîd oldu. Kabrini, Fâtih Sultan Mehmed Han'ın hocası Akşemseddîn hazretleri keşfetti. Kabri, eskiden kilise olup, câmiye çevrilen Kariye Câmiinin bahçesindedir. Bir rivâyete göre de; 74 (m. 693) senesinde bir Cuma günü vefât etti. Medine'de Bâki kabristanına defn edildi.

Hazreti Ebû Sa'îd-i Hudrî hadîs-i şerîf ve fıkıh ilimlerinde çok üstün derecelere sahipti. 1170 adet hadîs-i şerîf rivâyet etmiştir. Hazreti Ebû Sa'îd-i Hudrî ders verirken çevresinde büyük bir kalabalık hasıl olur, sorulan bütün suallere cevap verirdi. Talebelerinden Kuz'a şöyle anlattı: "Hocamın huzûruna gitmiştim. Çok kalabalıktı, herkesin dağılmasını bekledim. Sonra huzûruna yaklaştım. Peygamber efendimiz nasıl namaz kılardı diye sordum. Buyurdular ki: "Resûlullah (aleyhisselâm) öğle namazına durdukları zaman birimiz kalkar evine gelir, abdestini tazeledikten sonra mescide döner, Peygamber efendimizi daha birinci rek'atte bulurdu."

Hak ve hakîkati müdafaa etmek hakkında duymuş olduğu bir hadîs-i şerîfi hemen her yerde rivâyet ederdi. Fakat, "Hak ve hakîkate hizmette kusur ederim" endişesiyle ağlardı. Rivâyet ettiği, herkes tarafından tanınmış olan bir hadîs-i şerîfde Peygamberimiz buyurdular ki: "İçinizden biri, bir münkeri (yasak edileni) görürse ve ona eliyle mani olabilirse, hemen ona mani olsun. Eliyle mani olamazsa diliyle, dili ile de mani olamazsa onu kalbiyle yapsın. Bu da imânın en zayıfıdır."

Hazreti Ebû Sa'îd-i Hudrî, doğru bildiği bir husûsu söylemekten çekinmezdi. Çok cesur, fedakâr ve sabırlı bir zât

idi. Temiz ve sade bir yaşayışı vardı. Böyle olmayı severdi. Muhtaç olanlara yardım eder, onları evine alıp terbiye ederdi.

Buyurdular ki: “Hazreti Peygamberimize bir kimse geldi. (Kardeşim ishal oldu. Ne yapayım) diye sordu. Peygamber efendimiz “Bal şerbeti içir” buyurdu. Soran kimse gidip, kardeşine bal şerbeti içirdi. Ertesi gün geri gelip, kardeşine bal şerbeti içirdiğini ama ishalinin arttığını söyledi. Resûlullah efendimiz yine “Git ve ona bal şerbeti içir”buyurdu. O kimse gitti ve ertesi gün tekrar gelip, kardeşine bal şerbeti içirdiğini ve ishalinin daha da arttığını söyleyince bu defa Peygamber efendimiz: “Allahü teâlânın kelâmında yanlışlık olamaz. Kusur kardeşinin karnındadır. Git ve ona bal şerbeti içir,” buyurdu. O kimse bu defa da bal şerbetini içirince kardeşi iyi oldu.”

Rivâyet ettiği hadîs-i şerîflerden bazıları:

“Yatağına girdiğinde üç kerre (Estağfirullah’el azîm, ellezi lâ ilahe illâ hüvel hayyel kayyûm ve etûbü, ileyhi) diyen kimsenin günahları deniz köpükleri veya Temim diyarının kumları veya ağaç yapraklarının sayısı veya dünyânın günleri kadar çok olsa da, Allahü teâlâ onun günahlarını bağışlar.”

“İnsanların yaptıklarını yazan meleklerden başka melekler de vardır. Yollarda, sokak başlarında dolaşırlar. Allahü teâlâyı zikredenleri ararlar. Zikredenleri bulunca, birbirlerine seslenirler: “Buraya geliniz, buraya geliniz derler.” Kanadları ile, onları sararlar. O kadar çokdurlar ki, göke varırlar. Kullarının her işini bilici olan Allahü teâlâ, meleklere sorarak: (Kullarımı nasıl buldunuz?) buyurur. (Yâ Rabbî! Sana hamd ve sena ediyorlar ve senin büyüklüğünü söylüyorlar) derler. (Onlar beni gördüler mi?) buyurur. (Hayır görmediler) derler. (Görselerdi nasıl olurlardı?) buyurur. (Daha çok hamd ederlerdi ve daha çok tesbih ederlerdi ve daha çok tekbir söylerlerdi) derler. (Onlar benden ne istiyorlar?) buyurur. (Yâ Rabbî! Cennetini istiyorlar) derler. (Onlar Cenneti gördüler mi?) buyurur. (Görmediler) derler. (Görselerdi nasıl olurlardı?) buyurur. (Daha çok yalvarırlardı, daha çok isterlerdi. Yâ Rabbî! Bu kulların Cehennemden korkuyorlar. Sana sığınıyorlar) derler. Allahü teâlâ; (Onlar Cehennemi gördüler mi?) buyurur. (Hayır görmediler) derler. (Görselerdi nasıl olurlardı?) buyurur. (Görselerdi, daha çok yalvarırlardı ve ondan kurtulmak yoluna daha çok sarılırlardı) derler. Allahü teâlâ, meleklere: (Şahid olunuz ki onların hepsini affeyledim) buyurur. (Yâ Rabbî o zikredenlerin yanında, filan kimse zikir etmek için gelmemişti. Dünya çıkarı için gelmişti) derler. (Onlar benim misâfirlerimdir. Beni zikredenlerle beraberim. Onların yanında bulunanlar da, zarar etmezler) buyurur.”

“Sünnete uygun olarak ezan okuyan müezzinin sesini duyan, insan ve cinler, taşlar, tuğlalar, ağaçlar, kıyâmet günü o müezzin için şehâdet ederler.”

“Bir kimse, hoşlandığı bir rüya görürse, o, Allah’tandır. Allah’a hamd etsin. Onu sevdiği kimseye anlatsın. Sevmediği bir rüya görürse, o da şeytandandır. Şeytanın şerrinden Allah’a sığınsın. Bu rüyasını da hiç kimseye anlatmasın. Böyle yaparsa, görmüş olduğu kötü rüya kendisine zarar vermez.”

“Sizden evvelkiler içinde bir adam vardı. Doksandokuz kişi öldürmüştü. Sonra (Dünyanın en büyük âlimi kimdir) diye soruşturdu. Ona bir rahib gösterildi. Bunun üzerine rahibin yanına gitti. (Doksandokuz adam öldürdüm, tevbe etsem olur mu?) diye sordu. Rahib: (Tevben kabûl olunmaz) dedi. Bunun üzerine o adam, rahibi de öldürdü. Onunla yüzü doldurdu. Sonra yer yüzü halkının en büyük âlimini sorup araştırdı. Ona âlim bir kimseyi tavsiye ettiler. Âlime sordu. (Yüz adam öldürdüm. Tevbe etsem kabûl olur mu?) Âlim: “Evet, senin tevbe etmene kim engel olabilir? Filan yere git, orada Allahü teâlâya ibadetle meşgûl olan insanlar vardır. Onlarla beraber Allahü teâlâya ibadet et. Memleketine dönme. Zira orası fenâ bir yerdir) dedi. Bunun üzerine adam yola çıktı. Yarı yola vardığında öldü. Rahmet melekleri ile azâb melekleri bu adam hakkında münâkaşa ettiler. Rahmet melekleri (Bu adam candan tevbe ederek geldi.) dediler. Azâb melekleri, (Bu adam hiçbir iyilik işlememiştir) dediler. Bunun üzerine insan kıyâfetinde bir melek bunların yanına geldi. Melekler onu aralarında hakem yaptılar. Melek şöyle dedi: (İki taraftaki mesafeyi mukayese ediniz. Hangi tarafa daha yakın ise adam o tarafındır.) Mesafeyi ölçtüler. Adamı varacağı yere daha yakın buldular. Bundan dolayı onu rahmet melekleri aldılar.”

“Eshâbıma dil uzatmayınız. Allahü teâlâya yemîn ederim ki, sizden biriniz Uhud dağı kadar altın sadaka verse, Eshâbımdan birinin bir müd (875 gr.) hatta yarım müd sadakasına yetişemez.”

Ebû Sa’îd-i Hudrî’nin (radıyallahü anh) âzâd ettiği bir kimse anlatır: “Ben, Ebû Sa’îd ve Resûlullah (aleyhisselâm) mescide girmiştik. Birisi mescidin ortasında, dizlerini karnına yapıştırarak parmaklarını kenetlemiş, oturuyordu. Hazreti Peygamberimiz işâret etti ise de o kimse işâreti fark edemedi. Bunun üzerine Peygamber efendimiz (aleyhisselâm) Ebû Sa’îd’e dönerek, “Herhangi biriniz mescidde parmaklarını kenetlemesin. Çünkü, parmaklarını kenetlemek şeytanın işidir. Biriniz mescidde bulunduğu müddetçe, mescidden çıkıncaya kadar namazda sayılır.” buyurdu.

“Sizden biriniz esnediği zaman, elini ağzına koysun. Çünkü şeytan ağzına girer.”

“Allah için tevâzu edeni Allahü teâlâ yükseltir. Kibir edeni de Allah alçaltır. Allah’ı çok zikredeni Allahü teâlâ sever.”

“Mezar, ya Cennet bahçelerinden bir bahçe veya Cehennem çukurlarından bir çukurdur.”

“Giyiniz, yiyiniz, içiniz fakat, midenizi yarıya kadar doldurunuz. Çünkü, az yemek, nübüvvetden bir cüzdür.”

Biri, Resûlullah efendimizin ardında namaz kıldı. Peygamber efendimizden evvel rükû’a varıyor yine ondan evvel başını kaldırıyordu. Hazreti Peygamberimiz, namazdan sonra: “Bunu yapan kim idi?” diye sordular. O kimse (Benim Yâ Resûlallah) dedi. Bunun üzerine “Namazın noksan olanından sakınınız. İmâm rükû’a vardığında rükû’a varınız. Başını kaldırdığında başınızı kaldırınız.” buyurdu.

“Merhamet etmiyene merhamet olunmaz.”

“İki huy vardır ki, bir mü’minde bulunmazlar. Biri cimrilik, diğeri de kötü ahlâktır.”

“Hastaları ziyâret ediniz, cenâzeleri de takip ediniz. Bu size ahireti hatırlatır.”

Ebû Sa’îd-i Hudrî (radıyallahü anh) buyuruyor ki, Peygamber efendimiz, neşelenip eğlenen bazı insanları görünce buyurdu ki: “Eğer ölümü düşünseydiniz, lezzetler size tatsız gelirdi ve bulunduğunuz şu halden ayrılırdınız.”

Hazreti Ebû Sa’îd-i Hudrî anlatıyor. “Resûlullahın (aleyhisselâm) huzûruna gittim. Kadife ile örtünmüş idi. Sıtma harareti o kadifeden çıkıp, his olunurdu. Elimizi, mübârek bedenine koyamazdık. Hayret ettik. Peygamberimiz (aleyhisselâm) buyurdu ki: “En şiddetli sıkıntı Peygamberlere olur. Ama peygamberlerin sıkıntılara sevinmesi, sizin ihsânlara sevinmenizden fazladır.”

“Bir kul (Lâ ilahe illallah) ve (Allahü Ekber) dediği zaman, Allahü teâlâ; “Kulum doğru söylüyor, ibâdete lâyık olan ilâh ancak benim” der. Kul, “Lâ ilahe illallahü vahdehû lâ şerike leh” dediği zaman, Allahü teâlâ “Kulum doğru söylüyor. Benden başka ilâh yoktur. Şerikim, benzerim, dengim yoktur.” der. Kul: (Lâ ilahe illallah ve lâ havle ve lâ kuvvete illâ billah) dediği zaman, Allahü teâlâ; “Kulum doğru söylüyor. Güç ve kuvvet benimdir” buyurur. Bu kelimeleri ölüm ânında söyliyen kimseyi Cehennem ateşi yakmaz.”

“İnsanlara teşekkür etmiyen Allahü teâlâya şükretmiş olmaz.”

1) Tam İlmihâl Se’âdet-i Ebediyye, sh. 336, 345, 1001

2) Eshâb-ı Kirâm, sh. 329

3) Mektûbat-ı İmâm-ı Rabbânî, cild-1, 203. mektûb

4) Tehzîb-üt-Tehzîb, cild-3, sh. 479

5) Hilyet-ül-Evliyâ, cild-1, sh. 369

6) El-A’lâm, cild-3, sh. 87

7) Müsned-i Ahmed bin Hanbel, cild-3, sh. 449

8) Buhârî-kitâb-ul-Icâre, cild-2, sh. 11, 95, 251

9) Müslim-Fedail-üs-Sahâbe